

Henny Neijland

“Ik ben nu weer op de weg terug”

Met een open uitstraling zit Henny Neijland (59) aan tafel in de gemeenschappelijke ruimte van de Landrijt. Straks gaat ze op bezoek bij haar man William (62) die hier sinds een jaar woont. De eerste verschijnselen van dementie kreeg hij toen hij vijftig jaar was. Positief staat ze in het leven ondanks het gemis van haar man thuis. “Hij heeft al die tijd wel op zijn tenen moeten lopen om het allemaal te verbergen. Hij voelde natuurlijk zelf ook dat het niet goed zat.”

EINDHOVEN - Het praten met andere vrouwen van wie de man hier ook woont geven haar lucht. “Je begrijpt elkaar heel snel. Dat had ik nooit verwacht, dat het fijn zou zijn om je verhaal te delen met anderen. Met iemand die hetzelfde meemaakt.” De eerste verschijnselen van dementie kwamen in 2004 aan het licht, beseft ze als ze terugkijkt. Geleidelijk drong het bij hen thuis binnen. Kleine dingen. Bestek vond zijn weg bijvoorbeeld niet terug in de lade. “Dan lag het in een kastje. ‘Dat heb ik toch niet gedaan?’, zei hij dan verbaasd als ik hem ernaar vroeg. Of hij had eens twee verschillende schoenen aan. Daar hebben we bij een avondje uit vreselijk om gelachen toen we erachter kwamen. Achteraf waren het wel tekenen dat er iets aan de hand was”, zegt ze. “Ik hing er toen niets aan op. Hij was net zijn baan kwijt. Misschien had het daar iets mee te maken. Hij wuifde zelf al mijn vermoedens weg.”

Toen hij weer begon met een nieuwe baan onthield hij de nieuwe methodes niet. “Op zijn vorige baan ging het aldus op de automatische piloot, besepte ik toen. Hier op zijn nieuwe werk kon hij zich niet meer zo redden.” De huisarts verwees direct door naar het ziekenhuis voor verder onderzoek. In 2008 kreeg hij de diagnose dementie. “De arts vertelde ons dat zijn hersenen een grote chaos waren. ‘Dat hij hier nog zo goed bijzit betekent dat hij alle zeilen moet bijzetten om überhaupt dingen te kunnen doen’, vertelde ze ons.” De diagnose was een grote klap die ze samen met hun zoon (31) moesten verwerken. Al snel besloten ze het aan iedereen te vertellen wat er speelde bij William. “We schoten er niks mee op om het voor onszelf te houden. Er open over praten hielp.” Henny nam, achteraf gezien, heel veel dingen uit handen van William. “Dan ging het vlugger. Dat is heel vervelend dat ik dat

gedaan heb. Je probeert er zelf de vaart in te houden. Simpele taken nam ik hem daarom uit handen zoals stofzuigen of eten koken. Ik heb wel geleerd in de loop der tijd om hem dingen zelf te laten doen. In dat proces leer je.” Hij werd ook nooit boos om de situatie waar hij in zat. “Niet waar ik bij was, denk ik. In die hele periode heeft hij nooit een onvertogen woord tegen me gezegd. William is van nature een hele lieve en zorgzame man.”

Naarmate de toestand van William verslechterde deed Henny meer en meer. “Je vergeet jezelf. Je bent meer naar binnen gericht en veel minder naar buiten. Sociale contacten komen dan op een laag pitje te staan.” Ze heeft die periode van zorg niet gezien als last. “Hij zou het ook voor mij hebben gedaan.” Om William te zien worstelen deed haar veel pijn. “Hij gleed af. Op een bepaald moment werd hij een gevangene in zijn eigen lichaam.”

Het moment dat William een jaar geleden naar de Landrijt ging was moeilijk. De gebroken nachten braken haar op omdat William vaak naar de wc moest. “Zullen ze hier wel goed voor hem zorgen?”, vroeg ik mezelf af. “Gelukkig is dat zo”, voegt ze snel toe. William miste haar enorm en had veel verdriet. Dat is minder geworden, vertelt ze. “Hij is het beseft van dat gemis kwijt. Daar ben ik blij om. Hoe gek dat ook klinkt.” De vermoeidheid van alle zorgen van de afgelopen jaren kwam voor haar een paar maanden geleden. Daarop heeft ze zelf stappen ondernomen. Ze kan haar verhaal kwijt aan een professional. Vanuit haar werk zijn er ook stappen genomen om haar te ontlasten. Het gaat nu beter. “Ik ben nu weer op de weg terug.”